Hrobaři Ruska

úvodní slovo Alfred Rosenberg

kresby Otto von Kursell

verše Dietrich Eckart

Z německého originálu *Die Totengräber Rußlands*,
Deutscher Volks-Verlag, Dr. Ernst Boepple, München 1921
přeložil © Jaroslav Voříšek 1999

Vydalo: www.spiknuti-proti-cirkvi-a-lidstvu.com

Hrobaři Ruska

Zinověv – Apfelbaum

Úvodní slovo editora českého překladu

Jen několikastránkové pojednání o původu, metodách a cílech prosazování bolševismu v Rusku lze bez přehánění nazvat drobným arcidílem, zvláště pak vzhledem k nepatrnému časovému odstupu, kdy mimo nezasvěcené téměř nikdo neměl ani tušení o skutečném stavu věci. Autorovu podání sovětského režimu nelze věcně ani faktograficky vytknout ani to nejmenší; mnohem spíše je na místě ocenění. Jeho jasnozřivost je téměř prorocká: *„... avšak bílí ruští generálové budou* (*západními mocnostmi*) *podporováni jen do té míry a do té doby, než bratrovražedný a drásající boj ruského lidu skončí plánovaným úspěchem*.“

Snad jen malé doplnění: Kerenskij nebyl ani „hysterický žvanil, ani naříkavý slaboch“, nýbrž velice schopný agent, který se o instalaci bolševického režimu v Rusku „zasloužil“ rozhodně víc než samotný Lenin a jeho lóžovým úkolem bylo připravit bolševikům půdu a poté jim předat moc, což také s naprostým úspěchem udělal. Není chybou autora, že to v roce 1921 nevěděl; ostatně tzv. oficiální historiografie tak důležitou skutečnost zamlčuje dodnes – bohužel rovněž s naprostým úspěchem.

Proto také řádky, napsané před devadesáti lety, budou asi pro mnohého současníka i dnes překvapivě nové. Takové jsou cíle a výsledky systematického a dávného zkreslování a mrzačení historické skutečnosti.

Tato drobná studie by mohla sloužit jako povinná četba pro pracovníky všelijakých úřadů a komisí pro vyšetřování zločinů komunismu, kdybychom ovšem nevěděli, že jejich úloha je právě opačná – odvést pozornost od skutečných původců i vykonavatelů.

Židovský bolševismus

Dnes, brachu, každý je v tvé zemi
tak nebo onak s Izraelem sešvagřený.
Ten lstivý národ neumí si zoufat,
leč pokud trvá pořádek,
může jen doufat.[1]

Goethe

Kdo zná Rusko a měl navíc možnost sledovat všechny fáze revoluce, ten sice připustí, že anarchistické řádění ruského lidu překročilo všechny meze, avšak je si současně i jist tím, že by nikdy nemohl vzniknout tak systematický nástroj k vykořenění všech národních sil, tak fanaticky ničící a bořící mašinérie, kdyby se na samý vrchol anarchie nevyšvihl onen element, který po tisíciletí zůstal neměnným ztělesněním nespoutané, chamtivě nenasytné chtivosti, krutosti a bezohlednosti. Tím elementem je Žid.

Sotva bylo dosaženo „svobody“ (za peníze především londýnské burzy a pomocí rusko-židovských „svobodomyšlenkářů“), začala se ze všech koutů světa stahovat do nové zaslíbené země dítka Izraele. V Moskvě a Petrohradě vycházely bolševické noviny a časopisy, v dělnických a vojenských sovětech vystoupili pečlivě vyškolení a dostatkem peněz vybavení demagogové, aby mátli a rozeštvávali ducha ruského lidu, který byl z největší části nevědomý a negramotný. Alespoň jeden příklad za všechny ostatní. V petrohradském dělnickém sovětu se najednou objevil do té doby zcela neznámý muž jménem Stěklov. Kázal masám o zhroucení demokracie, o světovém míru, sliboval svobodu i chléb a štědře rozdával peníze. Při nějaké příležitosti byl donucen předložit své osobní doklady. Ukázalo se, že „Rus“ Stěklov je ve skutečnosti Žid jménem Nachamkes. Dnes je jedním z tiskových a propagandistických diktátorů sovětského Ruska. Podobných příkladů by bylo možné uvést stovky a stovky.

Před očima liberálních vlád z New Yorku přicestovalý Trockij-Bronštejn a ze Švýcarska přispěchavší Lenin obsadili petrohradský palác a udělali z něj hlavní stan bolševismu. Do Ruska se začali stahovat již před léty v bolševické škole na Capri (pod vedením Žida Rappoporta) vycvičení demagogové a odtud pak byli vysíláni do Kronštadtu na frontu. Osobně jsem se na Krymu setkal se židovskými studenty, kteří ve vojenských lazaretech kolportovali bolševickou „Pravdu“.

V červenci 1917 se bolševici rozpřáhli k prvnímu úderu. Kronštadští námořníci, podnícení a zagitovaní především Židem Rošalem, vypluli vzhůru po Něvě, vylodili na břeh obrněná auta, projížděli petrohradskými ulicemi a jako smyslů zbavení stříleli na všechno, co se jim namanulo. Povstání námořníků se podařilo potlačit, jeho vůdcové byli uvězněni a řadoví pučisté internováni. Ukázalo se však, jak jsme ostatně mohli vidět i my sami v Německu, že v takových případech Židé nešetří penězi a že se „umírněné“ politické strany o své bratry postarají. Vůdci sociálně revo-

[1] Citované čtyřverší je z básně *Das Jahrmarktsvolk zu Plunderweilern.*

luční strany a menševiků totiž byli Bernštejn-Cohan, Lieber, Gotz, Dan, Martov-Cederbaum a další. Sotva se Trockij-Bronštejn, Kameněv-Rosenfeld a jim podobní ocitli za mřížemi, okamžitě byli ve jménu svobody vydáváni za mučedníky idealismu. Lieberovi a Danovi se podařilo u hysterického žvanila a naříkavého slabocha Kerenského (jehož policejním ředitelem byl Žid a sionista Rutenberg) prosadit jejich osvobození. Tím byla katastrofa Ruska zpečetěna. S vědomím naprosté nezranitelnosti nyní mohli všichni demagogové odhodit své poslední masky. Koncem října na tzv. „shromáždění sovětů" konečně padla ruská demokracie, sloužící ostatně jen k přípravě bolševismu, a krvavý teror začal...

Vyvstává přirozená otázka, odkud měli bolševici obrovské sumy na svoji propagandu a dlouhodobou a systematickou přípravu puče? Protiněmečtí autoři tvrdí, že Lenin a Trockij byli náhončími německého generálního štábu. Skutečnost je však zcela jiná. Bolševici byli a jsou agenty burzovních Židů všech zemí světa, a také šlo o židovské peníze, za něž byla vybudována největší destrukční mašinerie všech dob. Vladimír Burcev, který jako málokdo druhý zná tajemství ruské revoluce, ve své stati „Buďte prokleti, bolševici" veřejně označil „německého" Žida Parvuse-Gelfanda za otce bolševismu v Rusku. Tento „Parvus z Istanbulu, Parvus z Kodaně, Parvus ze Sofie, Parvus z Berlína", z potravinových válečných „dodávek" mnohonásobný milionář a přítel všech židovských i požidovštělých listopadových veličin Německa, vykázaný ze Švédska pro nespočetné intriky, dokázal již tehdy infiltrovat zahraniční ministerstva i úřady demokratických zemí a propašoval Lenina s několika dalšími stovkami revolucionářských Židů ze Švýcarska přes Německo do Petrohradu. A tehdejší „ruská" vláda je vpustila do země. S dvěma stovkami dalších bratří pak z newyorského ghetta přijeli do Ruska Trockij a Zinověv. V kanadském Halifaxu však tuto celou vybranou společnost „nepoučení" angličtí důstojníci internovali a zdárný průběh ruské revoluce byl ohrožen. *V nejvyšším židovském zájmu zasáhla washingtonská vláda* a vynutila si propuštění Trockého a spol. „Ruská" vláda vpustila i tyto morové bacily do své země. Připomeňme si, že tehdejším prezidentem Spojených států byl Woodrow Wilson. Jeho pravou rukou byl burzovní čachrář Simon Wolff, druhým nejbližším pomocníkem sionista a člen Nejvyššího soudu Brandeis. Velkobankéř Jakob Schiff již r. 1904 financoval válku Japonska proti antisemitskému Rusku a všemožně podporoval infiltrování ruských válečných zajatců bolševickou propagandou. Nejlepším a nejbližším Wilsonovým přítelem byl Bernard Baruch, který jej později v čele skupiny 117 Židů doprovázel na „mírovou konferenci" do Versailles. A není pochyb, že to byl právě on, který i tam štval židovskou smečku proti Rusku. Henry Ford ve své knize „Mezinárodní Žid" publikoval dopis z úředních zdrojů, zaslaný jistým Fürstenbergem panu Rafaelu Scholanovi v New Yorku. List byl odeslán ze Stockholmu, datován 21. zářím 1917 (tedy pouhý měsíc před „shromážděním sovětů") a říká se v něm, že hamburský bankovní dům Max Warburg „zřídil konto pro podnik kamaráda Trockého", že další agent byl vybaven municí a zařídil její transport... Petrohradský vojenský sovět byl vybaven obrovskými financemi ze Stockholmu. Právě tam totiž seděl zmíněný Fürstenberg-Ganěckij (současný bolševický vyslanec v Rize), přebíral nespočetné sumy židovských peněz a dále je pak podle potřeby přerozděloval.

V zemi, zkroušené a rozložené válkou i paralyzované propagandou v řadách nečinných armád, tedy takto zvítězil židobolševismus. Vlastní židovské vysoké finance v tehdejším Rusku prakticky nebyly v té podobě, jako v západních zemích, ale naopak ruské národní bohatství nyní přešlo bez výjimky do rukou Židů a jejich souputníků. Vyloupení trezorů, „znárodňování“ domů, paláců a továren, domovní rekvizice i všechny ostatní podoby represí vytvořily nový fond zlata, šperků a ostatních cenností, který byl pak dále zčásti použit k verbování vojáků a šíření propagandy světové revoluce. Rozumí se samo sebou, že nemalá část z těchto cenností umožnila vybraným komisařům nákup realit a zřizování osobních kont v zahraničních bankách.

Protože ani těmito hrůznými skutečnostmi ruský lid neprocitl, pokračovalo souběžně s hospodářským spoutáváním také systematické vyhlazování, resp. znemravňování a zotročování národní ruské inteligence. Pod záminkou odplaty za dřívější příkoří pobízeli židovští demagogové ruské vojáky ke štvanicím na bývalé důstojníky, úředníky, inženýry a inteligenci obecně. Obávaným ústředím nejhrůznějších vražd bylo sídlo (nyní již nežijícího) „komisaře pro boj s kontrarevolucí“ Mosese Urického v ulici Gorochovaja č. 2 v Petrohradě. Do této zlověstné budovy byly odvlečeny tisíce osob a tam bez soudu jednoduše vražděny. Pro celé severní Rusko byl Zinověv-Apfelbaum (guvernér Petrohradu, předseda severní komuny a přednosta exekutivy III. internacionály) přesně tím samým, čím byl Moses Urickij pro Petrohrad, a Trockij-Bronštejn vypracoval systém těchto krvavých orgií pro celé Rusko. Rudé gardy byly svými vraždami svázány s novým režimem na život a na smrt; jakákoli jiná vláda by s nimi musela udělat krátký proces. Proto také byly spolehlivým jádrem židovské despocie nad Ruskem. K nim pak ještě přistupovali bezcharakterní dobrodruzi snad ze všech zemí světa; jmenovitě Kavkazané, Lotyši a Číňané tvořili tyranské trestní jednotky, jimž byl bezbranný a obelhaný ruský lid vydán zcela na pospas. Přetrvávající zbytky ruské inteligence byly politikou biče, hladem a výhružkami smrtí nuceny ke spolupráci s novým režimem. V ovzduší nepřetržitého špiclování a nevídaného duševního i fyzického teroru tak musely dát své vědění a jednání do služeb krvavých nepřátel. *Panství Židů nad Ruskem bylo naprosté*. Rolníci, roztroušení po ohromném Rusku ve vzdálenostmi izolovaných vesnicích, se sice na mnoha místech pokoušeli bránit svou nezávislost, avšak dodnes se nedokázali sjednotit ke společnému postupu a svržení jednotlivých center bolševické moci. Obrovský pogrom na ruském lidu stál již – střízlivě počítáno – 30 až 35 miliónů lidských životů...

Kdo není slepý, musí vidět, že *bolševismus byl od prvého dne čistě židovskou záležitostí*. Roku 1920 byl v Rusku Angličan Milton a mezi 380 komisaři nalezl na 300 Židů. Nyní již máme k dispozici kompletní seznam hlavních tyranů Ruska. Anglická kniha „Jews in Russia“ jmenovitě uvádí 550 nejvyšších dnešních představitelů bolševismu i jejich „úřední“ postavení. Ústřední rada lidových komisařů se skládá ze 3 Rusů, 2 Arménů a 17 Židů. V komisariátu války sedí 8 Lotyšů, 1 Němec, *žádný Rus* a 34 Židé (Bronštejn-Trockij, Fišman, Romm, Mejčik, Lievenson, Posern, Gubelman, Kalmanovič, Beckmann, Glucman, Jusmanovič, Giršfeld, Lechtner, Šulmann, Nasengolc, Eseiger, Cake, Silbermann a další). Komisariát vnitra je

složen ze 2 Rusů, 1 Lotyše, Arména, Poláka a 45 Židů (Apfelbaum-Zinověv, Goldenrudin, Ender, Sönigštajn, Krachmal, Šrajdr, Sayermann, Meynkmann, Model, Josselevič, Šklovskij, Kneisic, Rasmirovič, Kronberg, Ryvkin, Sverdlov, Efitkin, Blumkin (vrah německého vyslance Mirbacha), Fines, Sachs a další). Komisariát zahraničních věcí tvoří 1 Rus, 1 Armén, 1 Lotyš, 1 Němec a 13 Židů (Joffe, Margolin, Levien [„bavorský“ lidový zmocněnec], Akselrod [vyslanec ve Vilnu], Beck [delegát v Paříži a Londýně spolu s Liebermannem], Grünbaum a pod. Připojuji k nim ještě Litvinova-Finkelsteina v Revalu (Tallin) a Gillersohna v Praze. Poté, co byl vypovězen Šklovskij ze Švýcarska, sedí Šermann v Lucernu, Morovskij v Itálii, Vigdor Kopp, Samuel Reich a další v Berlíně atd... Podobně to pokračuje i ve všech ostatních komisariátech. Na ruské provincie dohlíží 23 komisařů, z nichž 21 Židů (Chajkis na Sibiři, Berlinskij v Kazani, Lievensohn na Donu, Sackheim v Jaroslavi, Isaak Lauk v Doněcku atd.). Je samozřejmé, že hlavní štáb ohlupující propagandy, žurnalistika, je téměř zcela židovská. „Pravdu“ řídí Kuhn, Lurje, Diamant, Alperovič, Stěklov-Nachamkes a další, noviny „Volja Truda“ Katz, Sachs, Poljanskij, „Znamja Truda“ Lander, Levin, Davidson a jiní. Na hospodářské noviny dohlížejí Bernštajn, Goldberg, Goldmann, Eliassohn, Rafalovič atd. Mezi 42 tiskovými diktátory je pouze jediný Nežid, žalostný Maxim Gorkij. A konečně „všeruská“ exekutiva sestává z Lenina (který je jedněmi označován za Rusotatara, jinými za kalmyckého Žida) a 33 Židů (prezident Sverdlov, Blajchman, Abelmann, Šmidovič, Katz-Kamkov, Gimmer-Suchanov, Levickij, Goldštajn a další).

Slovem, 34 Lotyšů, 30 Rusů, několik Arménů, Poláků, Čechů a 447 Židů! Tak vypadá „ruská“ sovětská vláda!

Dnes již ani sami sociální demokraté nepopírají, že burzy určují politiku „velkých demokracií Západu“. Ale jak by si mohli tito naivkové třeba jen představit, že tito pánové burzy (z nichž je 90 % Židů) by mohli současně podporovat „proletářskou“ revoluci i bojovat proti ní tím, že poskytují pomoc antibolševickým armádám vlasteneckých Rusů Kolčaka, Děnikina, Judeniče a Wrangela. Skutečnost je taková: Kdyby burzovní politici z Paříže, New Yorku a Londýna opravdu chtěli nechat padnout sovětské Židy a jejich hrůzné bandy, pak by si Trockij, Apfelbaum a ostatní neposeděli v Kremlu možná ani měsíc. *Avšak bílí ruští generálové budou podporováni jen do té míry a do té doby, než bratrovražedný a drásající boj ruského lidu skončí plánovaným úspěchem*. Stačí si pouze prostudovat debaty anglické Dolní sněmovny z r. 1919, aby bylo naprosto zřejmé, že „britská“ vláda podmiňuje svoji podporu např. Kolčakovi tím, zda se jeho jednotky vzdají antisemitismu nebo ne... Judenič je zase vyzbrojován proti Petrohradu, hlavní město je na dosah jeho předních jednotek, telegrafické zprávy o dobytí hlavního města již třetí den obíhají světem, ruské cenné papíry neobyčejně rychle stoupají, burzovní spekulanti prodávají... a britská flotila, která dosud chránila Judeničovo křídlo a ostřelovala již Kronštad, náhle ruského generála opouští a zahajuje palbu – jaká ironie a výsměch – na německo-ruské antibolševické jednotky před Rigou! Ruské jednotky před Petrohradem musejí kvapně ustoupit, protože dochází munice, polní tažení končí neúspěchem a ruský rubl klesá na původní úroveň... List „Journal de Genève“ celý tento podivný podnik výstižně označil za „spéculation israélite“. Wrangel měl být

rovněž mohutně podporován, a přitom – jak zcela přesně vím – obdržel za celých sedm měsíců pouze tři lodní dodávky munice a starých pušek a děl (z nichž mnohé musely být napřed v Sevastopolu upravovány), přičemž Francouzi vyváželi ze země jako protihodnotu množství obilí. Ve „francouzské“ vojenské misi bylo z 10 členů 7 Židů. Stručný výsledek všeho je pak ten, že Wrangel byl Francouzi nakonec nechán na holičkách stejně, jako Judenič Angličany.

Následkem toho šly věci v Rusku svým logickým směrem. Mnoha znalci předvídaný všeruský hladomor (hlad ve městech byl již od r. 1918), vyvolaný bezpříkladně hanebným hospodářstvím, neschopností, rozpadem dopravy a pod. začal nakonec ohrožovat i samotného miláčka sovětů, Rudou armádu. *A zatímco až dosud svět o hladovějícím ruském lidu nedostal ani tu nejmenší zprávičku, vykřikoval najednou celý židovský tiskový svět o naprosté nezbytnosti pomocné akce pro „umírající Rusko“.*

Rusko v mnoha svých částech i nadále vymíralo, městům trochu pomohli nenapravitelní filantropové i páni burzy z Londýna, Berlína a Vídně. Trockij a Rudá armáda měli znovu pevnou půdu pod nohama.

A nyní spadla i ta poslední maska. Byla založena „ruská“ banka, tedy oficiálně vyhlášena burzovní diktatura ze strany „vůdců proletariátu“. Předpokládají se úroky 10-15 % měsíčně, tudíž jako u středověkých lichvářů. Sovětští mocipáni současně založili čistě kapitalistické soukromé syndikáty, samozřejmě s pomocí židovských financiérů ze zahraničí. V dozorčích radách prvních a největších z nich sedí Trockij, Šljanskij, Goldberg, Šatunovskij, Spencer, Eismunt a další. Pochopitelně: 99 % z nich jsou Židé. Koncem toho všeho bude finanční diktatura nad bezmocným, zbídačeným a vyhladovělým národem. Jde o plán, vypracovaný v mlčenlivých židovských lóžích Londýna, New Yorku i Berlína a realizovaný sovětskými Židy s pomocí Číňanů a vyvrhelů všech možných národů.

Že je *bolševismus pouze prostředkem, nikoli vlastním cílem*, to je jasné každému, kdo pohlédl za kulisy židovské politiky. Je prostředkem k *vyvrácení všech lidových kořenů a sil, ke znemravnění národů, ke zničení národních hospodářství, aby je bylo možno později „legálně“ skoupit takřikajíc za babku*. Předpokládá se demokratická republika, ba připouští se i možnost parlamentních loutkových monarchií. Avšak zákonitě přijde okamžik, který Žid v celých svých dlouhých dějinách nebyl nikdy následkem vlastní přechytralosti a nenasytnosti schopen vystihnout, totiž kdy přepnutý luk praskne. A vzdor všem rozpoutaným hrůzám a důmyslu nakonec neujdou židovští vrahové svému osudu ani v Rusku. Celá událost se odehraje s neodvratností přírodního zákona – židomilná demokracie nebude schopna zadržet náraz zpětné vlny a národní soud Rusů již nepřipustí pobyt jediného Žida ve své vlastní zemi.

Židé jako by předjímali svůj plně zasloužený konec. V době, kdy jsou psány tyto řádky, hýbe zeměmi světa pochybná snaha Židů o znovuposílení židovského bolševismu zničením Německa. Miliony a miliony se valí německými zeměmi, všude se vynořují židovští apoštolové, „starousedlí“ a „německou“ politiku řídící Židé pilně vyjednávají se svými souvěrci na Východě. Znamení blížící se bouře jsou zřejmá každému, kdo je chce vidět. Vzchop se, německý národe, a osvoboď se od moro-

vých židovských bacilonosičů. Nikdy nebudeš moci klidně budovat svůj život, pokud ti v žilách bude obíhat zhoubný bacil. Pohleď na strašnou propast, k níž jsi zaváděn – a zachraň se!

Listopad 1921 Alfred Rosenberg

Zinověv-Apfelbaum

Guvernér Petrohradu, prezident Severní komuny,
předseda exekutivy III. Internacionály

Půl třetího milionu obyvatel Petrohradu
před „hrozným nepřítelem“ chránil. – Jak?
Krvelačný Juda zná přec vždycky radu –
město změnil v dvoumiliónový sarkofág!

Stěklov-Nachamkes
tiskový diktátor sovětské vlády

„Svobodu tisku“ heslem provolali,
„ale jen židovskému“, v duchu dodávali,
aby se proletáři, ti slepí mouřeníni,
navzájem zabíjeli tak, jak Žid to míní…

Kamkov-Katz

Komisař pro tisk

Jako vždy on předobrý rabínů je žákem,
v pravých znalostech sám je ubožákem,
leč všude jen drzostí Žid lidstvo přepadá,
a káže mu a předpisuje, co si myslet má

Volodarskij-Cohen
Člen výkonné rady

Za bílou holubici převlečený páv,
krkavec, slovem mrchožravý pták,
nevinný pohled, bělostný háv,
však skrývá Židův košerák!

Suchanov-Gimmer

Člen výkonné rady

Kde zasedá nový, revoluční tribunál,
tam začíná i hrůzný smrti tanec...
Jaký div, vždyť pohanský ten rituál,
osobně řídí – židovský Papuánec!

Martov-Zederbaum

Člen exekutivy dělnických sovětů

Dělníci jsou to, jež tak hrdě zastupuje,
to snad že sám rád k práci přistupuje?
Ach kdeže, ten umí jen z cizí práce týt,
a prohnilý je a líný, inu – Žid!

Vigdor Kopp

dlouholetý sovětský představitel v Berlíně

Erzberger o něm tak často horoval,
když Berlínu pan Kopp už sbohem dal,
však zasloužil by čestnou bystu,
ten dobroděj německých komunistů

Sverdlov

Předseda IV. kongresu dělnických a vojenských sovětů

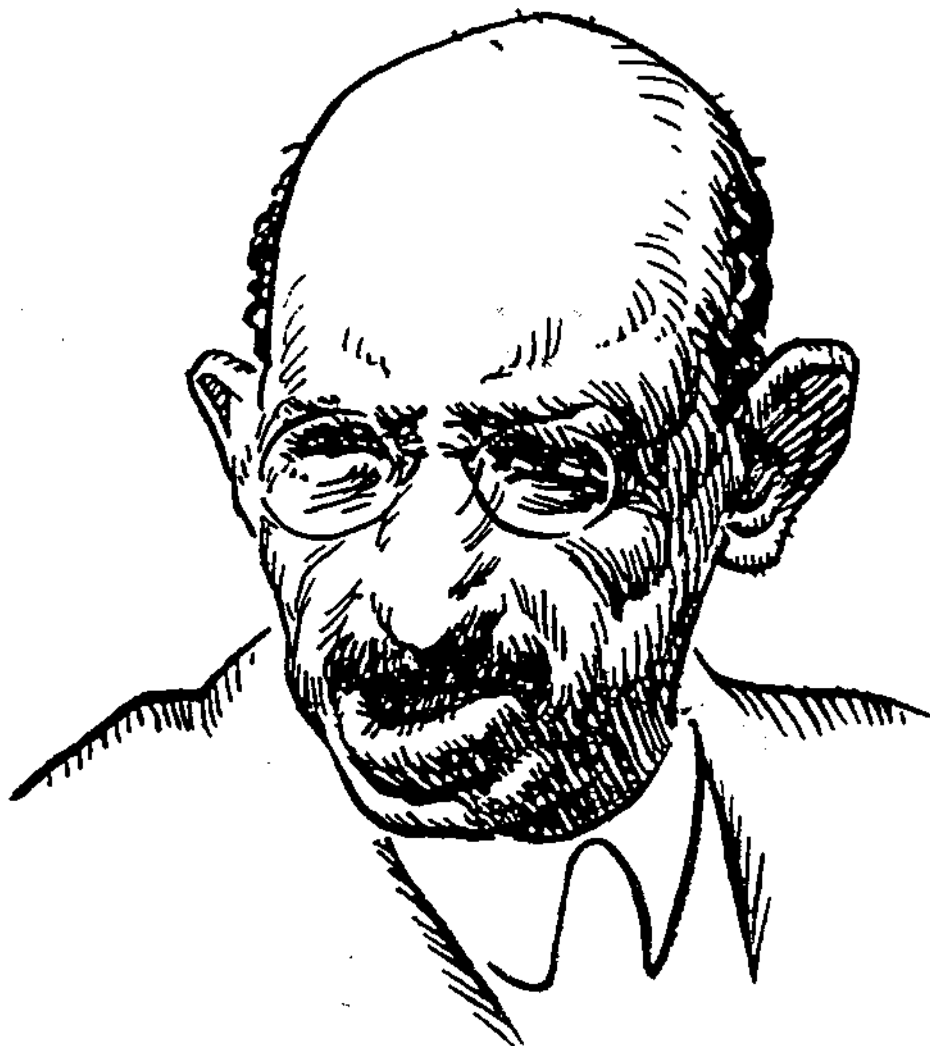
Na stovky židovských hlav už viděl jsem,
vždyť zaplavili celou naši ruskou zem,
tahle by byla ozdobou v muzeích stinných,
ve sbírce vydá nejméně za tucet jiných

Kameněv-Rosenfeld

Delegát na brest-litevské konferenci

Zdánlivě zevropštěn z naší kultury,
leč skutečnost je zcela jiná,
jen pohleď pozorně – spatříš kontury,
číhavé krvelačnosti pouštního syna!

Samuel Berkmann
moskevský agent v Americe

„Ameriko,“ starý Goethe kdysi zvolal,
„tobě se daří!“ – to ne snad, že by obdivoval.
Není co! Tam jako tady národa mládí,
už píšťalka judského krysaře svádí!

K.Radek-Sobelsohn

Pověstný sovětský agent, většinou v Berlíně

Staré Rakousko jistého Sobelsohna prostě
„jen“ pro vlakovou loupež hledalo...
„nové“ Německo však téhož pana Radka
hodným péče samého Rathenaua shledalo!

Petrov-Waisbrot

Jeden ze tří vyslanců, kteří dodali do Berlína brest-litevskou smlouvu

Jasně nás varuje moudrý bajkař starý
„Bojte se Danaů, když přinášejí dary!“
Tři Židé přicházejí s „mírovou ratolestí“,
a my dojatě hýkáme: „Ó, jaké to štěstí!“

Adolf Joffe

Předseda ruské mírové delegace v Brestu Litevském,
později sovětský představitel v Berlíně

Zlaté šperky, brilianty, klenoty každé ceny,
jsou na mrtvolách ruských gójů znesvěceny!
By našly pravé uplatnění, posílá je honem
do Berlína za panem Oskarem Cohnem!

Parvus-Gelfand

vlastní tvůrce ruského bolševismu, nyní činný v Berlíně k témuž cíli

Žid Bethmann mu svěřil miliony celé,
nechť za ně zbytku carské moci zamezí...
a Žid Parvus-Gelfand poradil si skvěle,
s radostným pro něj úkolem – i s penězi!

Moses Urickij

Předseda komise pro boj s kontrarevolucí, petrohradský „řezník“

Katan a vrah, že druhého svět nepoznal,
bombou nakonec bídně na dláždění dokonal...
a ono náměstí, oh, jaká to čest –
smí od nynějška jeho jméno nést!

Avanesov

Tajemník výkonné rady

Plně je zaujat svým úřednickým spisem,
když ortely smrti hotoví krasopisem...
Co na světě kdy židovskou pomstu ukojí?
Juda však se zatím i se splátkami spokojí!

Levin

Předseda výkonné rady

Rozsudek zní:„Zotročte Peršanů kraj!“,
tak podle Knihy Ester rozhodl Žid Mardokaj.
A dnes přesně podle pradávného klišé,
provádí Žid i zotročení křesťanské říše!

Lenin-Uljanov

Předseda rady lidových komisařů, nejasného původu, manželka Židovka, v rodině se mluví jiddiš

„Nikoli naše krev!“ směje se Izrael,
což marně o tom Kristus Židům děl?
My však udělali soudruha i z tebe,
a navíc ještě desetkrát horšího sebe...

Šrajdr

Komisař vnitra, prezident tiskového revolučního tribunálu

Co znamenitý znalec talmudu
předsedá tribunálu, strašnému osudu.
Z černého bílé udělá obrátkou,
zná přesvědčovat jasně – oprátkou!

Lejba Trockij-Bronštejn
komisař války a námořnictva, skutečný diktátor Ruska

Je bazilišek, bratránek polednice,
anebo byl by ještě něčím více?
Snad přímo ďáblem, Bože nedej,
on všechno to je v jednom slově – Hebrej

Emma Goldmannová

Ruská Rosa Luxemburgová, činná také v Americe

Biblická Sára již téměř ve sto letech,
dala pokračovat rodu ve svých dětech,
zato stoletou Židovku posílá dnes velení,
ať v Americe jed Talmudu šířit nelení…

Jefremov-Chajmovič

Vedoucí politického oddělení X. armády

V armádě své židovské špehy udržuje,
jimi vojáky k hrdinství statečně povzbuzuje.
Ale sám se bít za bolševismus? Ó jé!
Na umírání v boji máme přece „góje“!

Max Levien

Ruský Žid, pachatel mnichovské vraždy rukojmí, uprchlý do Rakouska a vypovězený do Ruska, nyní člen Ruské ústřední výkonné rady

Již za mlada jej přece „zdobily“
všechny neřesti zkažené rasy.
Proto jej souvěrci do rady zvolili
za sobě rovného – a všemi hlasy

Tobias Axelrod
Moskevský finanční Žid, lidový pověřenec Mnichovské republiky rad,
nyní bolševický vyslanec na Litvě

Písmo říká, jak kdysi Tobiáš
slepotu vyléčit dokázal,
náš Axelrod jak pravý satanáš
však mužiky zaslepit přikázal

Levine-Nissen
Ruský Žid, spolupachatel mnichovské vraždy rukojmí,
právem v Mnichově zastřelený

Jak se rozkřičeli Židé z celého světa,
aby nebyl popraven jejich ohavný sketa.
Že předtím sami po smrti císaře volali,
k tomu se najednou teď už neznali

Béla Kun (Kohn)

Dříve krvavý pohlavár Maďarské republiky rad,
nyní ruský komisař pro revoluci na Balkáně

Když proléval krev „gójů“ jako vodu,
tím navždy se vyloučil z lidského rodu!
Vždyť právě na Kohny platí nejvíce
Darwinovo „polidštění opice“…!

Ryvkin
Člen Národního shromáždění

Neumí na svět radostně hledět,
proč, to vůbec není těžké vědět –
na co asi může takový Žid myslet?
Až uvidí posledního z „gójů“ viset!

Tomskij-Honigberg

Člen moskevského odborového svazu

Co znamená Žid, odborářský vůdce?
Zrádce dělníků, ďábelského svůdce!
Kdo ani teď nepochopí ducha Žida,
toho čeká jenom hlad a věčná bída

Karachan
Sovětský vyslanec ve Varšavě

Podle zákonů talmudského práva,
dostane každý národ, co mu náleží.
Židům majetek, pocty a sláva
jsou tím, na čem jim jedině záleží

Jankel Jurovskij
Vrah carské rodiny, Žid

Že tu „pracoval“ žák Talmudu,
poznáš podle krvavých stop.
To nebyla slepá hra osudu –
ruský car a židovský lidoop!

Štajnberg
Lidový komisař spravedlnosti

I když v naší vlastní zemi vidíme,
jak Židé právo překrucovat znají,
přesto s hrůzou na Rusko hledíme
kde k tomu již zcela volné ruce mají

Prošian

Lidový komisař zemědělství

Úlisný pohled jak vzteklý pes,
kozlí tvář prozradí Žida mžikem,
však proto také v ruské Judeji dnes
udělali kozla zahradníkem!

Zajímavé zasedání sovětské vlády

(mimořádně vzácný snímek, za jehož pouhé držení je v Rusku trest smrti)

1. Moses Urickij (za povšimnutí stojí hlavy po jeho obou stranách), 2. Lejba Bronštejn (Trocký), 3. Sverdlov, 4. Apfelbaum-Zinověv, 5. Fayermann, 6. soudruh Michail z bolševické školy na Capri.

Tlupa katů

Před odchodem k „potrestání“ vzbouřených rolníků